

[Erhard Jakobsen.]

masse, og det er noget af det, som vort forslag også sigter imod.

Må jeg så endelig komme til et område, der ikke vedrører økonomien, hvad jo næsten alt andet ellers gør. Vi vil genfremsætte vort forslag — vi regner med, at kristeligt folkeparti stadig væk vil stå som medforlagsstiller — om, at vi allerede i denne samling får ændret styrelsesloven. Det drejer sig ikke, som så mange ønsker at give det udseende af, om, at der er nogle menesker, der er bange for den politiske udvikling ved universiteterne. Det er da så revnende ligegyldigt, hvad der laves af narrestreger af den art. Nej, det afgørende er, at man er i gang med varigt at forringe standarden af den uddannelse, der foregår, og det er en meget, meget farlig ting. Det er endvidere også til direkte gene for store grupper af unge, der aldeles ikke ønsker at studere på den måde, det foregår på, men de tvinges simpelt hen til det, de kan ikke komme til at studere på anden måde end ved at lade sig presse ind i de grupper, som dominerer ved universiteterne. Det ønsker vi sat en stopper for. Vi ønsker sat en stopper for det spild, der består i, at professorer, der skulle undervise, i stedet for render til møder og til møder og til møder, blot fordi man har en idé om demokrati på arbejdspladsen, som er drevet langt ud over, hvad der overhovedet er rimeligt. Det er samfundsmæssigt spild, det er pengemæssigt spild, og det er noget, der i hvert fald ikke gagnar hverken undervisning eller den faglige uddannelse, den faglige kvalitet. Det er på den baggrund, vi ønsker, at styrelsesloven tages op til behandling allerede i denne samling.

I øvrigt skal jeg tilsige samme loyale støtte, som er tilsagt af forskellige andre partier. Denne regering har påtaget sig ansvaret for at køre landet i denne situation, og vi andre har pligt til at hjælpe regeringen på alle saglige områder.

Willhelm (VS):

Den politiske krise, som i det sidste år og især i de sidste to måneder har været så åbenbar, at befolkningens foragt for det politiske system næppe nogen sinde har været større end nu, prøver man at forklare med enkeltpersoners egenskaber eller med for mange partier eller den slags søforklaringer.

Den og den er for stejl, den og den vil man ikke acceptere som statsminister, den og den er for blakket. Det er klart, at det er en forvrøvet forklaring på den politiske krise. Det er ikke noget tilfælde, at denne politiske krise falder sammen med den økonomiske krise. Den politiske krise er blot en afspejling af selve det kapitalistiske systems krise. Depressionen har afsløret, at det på papiret så fine politiske system er magtesløst over for de kræfter og de mekanismer, som råder under kapitalismen. Det er baggrunden for den politiske krise og for hele det foragtelige spil omkring regeringsforhandlingerne.

Vi erkender vores medansvar for det regeringsskifte, der har fundet sted. Vi bidrog til at fjerne venstre regeringen, og vi markerede klart og tydeligt, at vi ikke delte ønsket om en bred regering over midten. I samtlige fire udpegningsrunder har vi fastholdt, at vi foretrak en socialdemokratisk mindretalsregering, og det blev resultatet trods socialdemokratiets mange krumspring for at undgå det.

Men jeg vil understrege, at vi lige så konsekvent har fastholdt vores begrundelse for at foretrække en socialdemokratisk regering. Det er ikke, fordi socialdemokratiets politik udgør noget reelt alternativ til den borgerlige politik, ikke fordi socialdemokratiets kriseplaner er væsensforskellige fra venstres kriseplaner, men alene fordi lønarbejderne efter vores bedømmelse har bedre mulighed for at påvirke en socialdemokratisk end en borgerlig regering. Det skyldes ikke, at socialdemokratiet ønsker at lade sig påvirke, tværtimod, regeringen vil naturligvis foretrække, at lønarbejderne uden vrøvl finder sig i, hvad man byder på, og socialdemokratiet vil som altid, når partiet har regeringsmagten, benytte sine forbindelser til fagbevægelsens top i bestræbelser på at dæmpe den politiske aktivitet på arbejdspladserne.

Når vi alligevel foretrækker en socialdemokratisk regering, er det i tillid til, at lønarbejderne ikke vil lade sig pacificere, ikke vil lade sig overtale til at dæmpe den politiske aktivitet, ikke vil finde sig i, at man gennem såkaldt indkomstpoltik dikterer løn- og arbejdsvilkår og indskrænker aktionsmulighederne, samtidig med at man gennem afskrivningsregler og andre støtteforanstaltninger imødekommer kapitalens